

HOCKEYSPORT

waarin opgenomen de officiële mededelingen van de Koninklijke Nederlandse Hockey Bond

50e jaargang, 29 april 1983, nr. 35

Verschijnt wekelijks (40x per jaar)
De jaargang loopt van augustus t/m juni

■ Redactie-adres:
Redactie Hockeysport:
Postbus 455, 1180 AL Amstelveen

■ Hoofdredacteur:
A. Gaanderse
Bakhuizen van den Brinkhof 9
1065 AZ Amsterdam
Telefoon (020) 150762

■ Redactiecommissie:
Mevrouw H. Stuurman-Haye,
Dr. A. L. van Hulzenbeek, Mr. J. D. Overberg en
J. de Vries

■ Uitgever:
Uitgeverij C. de Boer Jr.
Postbus 507, 1200 AM Hilversum
Zeverijnstraat 6, 1216 GK Hilversum
Telefoon (035) 13051

■ Abonnementen:
Nieuwe opgaven, adreswijzigingen en
correspondentie over abonnementen aan:
Administratie Hockeysport
Postbus 507, 1200 AM Hilversum
Telefoon (035) 13051

■ Abonnementenprijzen:
Nederland, België, Suriname en Nederlandse
Antillen f 63,75 per jaar bij vooruitbetaling;
daarbuiten f 108,—
Losse nummers: f 3,— incl. BTW
Stempelband: f 15,— incl. BTW
Postgiro: 81 26, t.n.v. Hockeysport,
Hilversum
Abonnementen worden stilzwijgend verlengd
indien zij niet schriftelijk bij de uitgever vóór 1 juli
zijn opgezegd.

■ Advertentietarief:
op aanvraag bij de uitgever

Bij de voorpagina:

Minister-President Lubbers voor het Catshuis in Den Haag tussen Lisette Sevens (met wereldbeker) en Fleke Boekhorst met op de achtergrond Marjolein Eysvogel.

(Foto Peter de Looff)

Oranje dames, een team

Er zijn langzamerhand geen woorden meer te vinden om de prestaties van ons damesteam te loven. Adjectieven schieten tekort, zelfs uitroepetekens bieden geen uitkomst.

Toen in het begin van de zeventiger jaren werd begonnen met een min of meer serieuze start van een wereld-evenement voor de hockeydames was Nederland er al verschillende keren bij als het om het verdelen van de hoogste prijzen ging. Maar sinds 1978 was er geen houden meer aan. In Madrid, Vancouver, Buenos Aires en nu weer in Kuala Lumpur stonden de Oranjedames in de eindstrijd. Tweemaal eerder kwamen zij behangen met goud terug, eenmaal met zilver en afgelopen maandag dan voor de derde keer met de gouden medailles en de Schotse Quaich, nu het hoogste symbool in het dameshockey, gewonnen na een historisch toernooi. Een gezamenlijke operatie van FIH en IFWHA. De laatste is nu opgeheven, voortaan hebben we alleen nog de FIH.

De wereldtitel werd veroverd na een strijd met een deelnemersveld van een kracht zoals nog niet eerder bijeen was gebracht. Het goud bevochten onder omstandigheden die elke beschrijving te boven gaan. Welke pen kan beschrijven wat de speelsters en niet alleen de onze hebben geleden, afgezien, onder de extreme voorwaarden die door het klimaat werden gedictieerd. Bij dat alles je ook nu weer de sterkste te tonen is een prestatie die het behaalde goud des te waardevoller maakt en meer dan respect afdwingt. Het wordt tijd dat we een klein beetje tegen onze dames gaan opzien, uit eerbied, uit ontzag en ook wel uit dankbaarheid want hoevelen beleven geen plezier aan ons dameshockey, vooral aan de successen.

Hockey is een teamsport. Ik behoeft u daar verder niets over te vertellen. Een spel van elf deelnemers met twee, en in Maleisië zelfs drie, wisselspeelsters per wedstrijd. Dat betekent dat er altijd bij elke wedstrijd enkelen op de bank achterblijven en dat in een toernooi meestal elke wedstrijd doen. Zij behoren niet minder tot het team dan de rest want wie het lot van de 15de of 16de speelster te zijn niet kan verdragen, kan veel voor het team bederven. Zij moeten dan ook even zeker tot de winnaars worden gerekend als de elf van de vaste basis, naar wie de belangstelling in de eerste plaats uitgaat.

Net als de wisselspeelsters maken de begeleiders deel uit van de hechte combinatie. De coach die de tegenstanders analyseert, zijn tactiek daarnaar richt en zijn opstelling erbij aanpast. De team-manager die de ontelbare huishoudelijke taken gedurende drie weken voor een groep van een man of twintig afwikkelt, regelt en bedisselt. De fysiotherapeut die veel meer doet dan kneden, drukken en masseren. De teamarts die er is om de zieken te genezen maar er vooral op uit is te voorkomen dat er ook maar iets ontstaat dat ook maar naar een ziekteje zweemt. Zij zijn allemaal al ver voor het uur-U aanbreekt bezig met zo'n toernooi en er al even bezeten van als de speelsters.

De KNHB mag zich gelukkig prijzen in coach Gijs van Heumen, manager Cora de Wilde-de Grooth, fysiotherapeut Govert Jan de Lint en teamarts Bob Klicks voor onze dames weer een groep van begeleiders te hebben die niet alleen goed voor de speelsters zorgt en een grote hoeveelheid kunde en ervaring inbrengen doch er samen met aanvoerster Lisette Sevens ook nog eens de bezielende leiding van vormt. Ik weet zeker dat geen enkele speelster van het Nederlands elftal, de wereldkampioen, de echte, zich door deze woorden van lof aan de begeleiders tekort gedaan zal voelen.

Aad Gaanderse